

Milá babi!

Ahoj, jak se máš? A co podnik prosperuje dobře? Sice byl vždy malý, ale charakter měl obrovský, stejně jako ty. Omlouvám se, že jsem nenapsala dřív. Víím, že to jsou už tři týdny, ale stěží si zvykám na nové místo. Někdy, vlastně skoro pořád mi nahání husí kůži. Víím, že tady jsem vlastní chybou, ale opravdu se snažím s tím bojovat. Asi se ptáš, proč ti píšu! Já jsem si tě vždycky vážila a vždycky si tě budu vážit. Chci, abys to věděla. Důvěřovala jsi mi a já tě zklamala, a to mi srdíčko trhá, rve mi ho na kusy. Ukazovala jsi mi správný směr a já tě neposlouchala. Víš, že obdiv tebe samé bylo u mě na prvním místě. Nedokázala jsem pochopit, jak jsi to zvládla, přijít jeden den o dceru a dovědět se, že se budeš muset zbylých pár let o mne starat. Ale proč ti vlastně píšu? Za prvé bych tě chtěla pozvat na naše sezení. Paní doktorka říkala, abychom pozvali rodinné příslušníky, a ty jsi jediná, koho mám. Budeme si povídat o AIDS a o mém životě. A za druhé, je to vlastně součást mé terapie. Pokud chci mám napsat co cítím, co prožívám, já moc chtěla, abys to věděla úplně od začátku.

Pamatuji si to přesně, takové věci se asi nedají zapomenout. Bylo 6.října 2009 a věku bylo sychravo a zima. Byla jsem s Andreou venku. Byla to moje nová kamarádka. Znała jsem ji už čtrnáct dní a byla fajn. Nuda je fakt špatná a dolehla tu dlouhou cestu až k nám. Tu se najednou Andrea rozpovídala, řekla mi, že je feťačka už dva roky, a taky mi nabídla. Nechtěla jsem, měla jsem dobrou výchovu, ale později mě to tak lákalo zkusit jak to chutná, co to s tebou udělá. Moje vůle byla příliš slabá a podlehla jsem jí. Byl to perník. A ten den po vyzkoušení jsem se nemohla odtrhnout. Lákalo mě to jako nikdy nic jiného na světě. Přestat nešlo. Další na řadě byl už heroin, byl tvrdší a lepší. Dala jsem za to veškeré kapesné. Kamarádi mi taky půjčili, ale pak to chtěli zpátky, a peníze nebyly. Proto jsem začala vybírat účet. Vezla jsem se, nastoupila jsem do rozjetého vlaku a nedokázala vystoupit, vyskočit. Dnes už víím, že to byla obrovská chyba. Nedokážeš si představit jak mě to v uvnitř užírá. Jsem HIV pozitivní. Nemoc jako každá jiná? To asi ne, ale je to moje chyba, víím to. Každá den u nás probíhá sezení, probíráme svou minulost, budoucnost, i přítomnost. Mít přátelé je fajn a tihle ti asi zůstanou na celý život. Dozvěděla jsem se tu tolik příběhů. A navíc, a to je nejdůležitější, probíráme svou nemoc a její následky, jak probíhá.. a já se taky léčím ze své závislosti. Včera jsem byla v jedné základní škole. Mluvila jsem o svém příběhu, ulevilo se mi. Všichni napjatě poslouchali. Taky jsem nezapomněla zmínit jak se před tuto nemoc chránit.

Já se opravdu snažím a rozhodně chci, aby jsi to věděla, snažím se být čistá a už se mi to docela daří. A co, nemám se čím vychloubat. I když přestanu něco mi do konce života zůstane. Něco co budu vědět, že kdybych to udělala jinak bylo by to úplně jinak. Něco s čím budu žít. Je to to, že mám AIDS. Nemoc, která se nijak neprojevuje, ale zkrátí mi můj drahocenný život, který mi máma dala. Utčitě by na mě nebyla pyšná. Bylo to docela těžké tento dopis napsat. Víš, co by bylo nejlepší, kdyby si všichni dali rozhodně pozor na to, co dělají a jestli to půjde nespádnout třeba do drog jako já. Nevím, jaké je řešení. Ale ono určitě je. Létá si ve vzduchu a čeká, až ho někdo chytí. Byla bych velmi ráda kdybys v pátek přišla. Budeme si o AIDS povídat a také o mě a o tobě. A hrozně, hrozně ráda tě uvidím. Stýská se

mi po tobě. Minulost nevrátím, ale budoucnost můžu změnit a já ji změním. Jsem rozhodnutá, že to nevzdám a budu bojovat do konce života. Až se vrátím mohla bych ti pomoci v obchodě teda pokud se budu moci k tobě vrátit. S láskou tě líbá tvoje vnučka, která na tebe každý den s bolestnými slzičkami myslí. Mám tě ráda.

ZŠ a MŠ Frýdek-Místek, Lískovec
K Sedlištím 320
738 01 Frýdek-Místek, Lískovec

Lucie Bezečná
15 let